

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **T. V. U.**, zastoupený opatrovníkem SOZE – Sdružení občanů zabývajících se emigranty, se sídlem Mostecká 5, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2007, č. j. 1 Az 44/2007 – 8,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2007, č. j. 1 Az 44/2007 – 8, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručitou Městskému soudu v Praze dne 31. 10. 2007 domáhal přezkoumání oznámení žalovaného ze dne 29. 8. 2007, č. j. OAM-17-32/2007, které žalobce považuje z materiálního hlediska za rozhodnutí a jímž žalovaný žalobci sděluje, že nelze vyhovět žádosti žalobce dle § 10 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v tehdejší znění, (dále jen „zákon o azylu“) o prominutí minimální doby dvou let pro podání opětovné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť podle názoru žalovaného žalobci marně uplynula lhůta 7 dnů dle § 3b zákona o azylu a tudíž zaniklo oprávnění žalobce učinit prohlášení o mezinárodní ochraně.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 2. 11. 2007, č. j. 1 Az 44/2007 - 8, rozhodl o postoupení věci Krajskému soudu v Praze. V odůvodnění uvedl, že místně příslušným krajským soudem je podle § 32 odst. 4 zákona o azylu ve spojení s § 7 odst. 2 s. ř. s. krajský soud, v jehož

obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) v den podání žaloby hlášen k pobytu. Vzhledem k tomu, že žalobce pobýval v den podání žaloby v Zařízení pro zajištění cizinců Velké Přílepy, tedy v obvodu Krajského soudu v Praze, nebyl Městský soud v Praze k projednání předmětné žaloby dle svého mínění místně příslušný, a proto věc dle § 7 odst. 6 s. ř. s. postoupil Krajskému soudu v Praze jako věcně a místně příslušnému.

Proti předmětnému usnesení podal žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. namítal nezákonnost napadeného usnesení městského soudu. Stěžovatel byl toho názoru, že vůbec nemělo dojít k postoupení věci a městský soud měl žalobu odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť se jedná o návrh, který je nepřípustný. Odkázal přitom na ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s., dle něhož je žaloba nepřípustná také tehdy, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle soudního řádu správního nebo zvláštního zákona vyloučeno. Dále uvedl, že rozhodnutí správního orgánu, proti němuž lze podat žalobu, je definováno v § 65 odst. 1 s. ř. s. – jedná se o takový úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Dle § 70 písm. e) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Stěžovatel se domnívá, že právě o takový úkon se v případě jeho přípisu ze dne 29. 8. 2007, č. j. OAM-17-32/2007, jednalo.

Žalobce se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud dodává, že kasační stížností napadené usnesení si žalobce převzal osobně dne 9. 11. 2007 v Zařízení pro zajištění cizinců Velké Přílepy. Dne 26. 2. 2008 Nejvyšší správní soud žalobci doručoval informaci o probíhajícím řízení do místa jeho dalšího pobytu – Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, kde se však nepodařilo zásilku žalobci doručit. Nejvyšší správní soud proto zjišťoval místo pobytu žalobce prostřednictvím Policie ČR, evidenčního odboru Ředitelství služby cizinecké policie. Dne 26. 5. 2008 obdržel Nejvyšší správní soud informaci o tom, že žalobce byl dne 13. 1. 2008 propuštěn ze Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, neboť uplynula lhůta pro jeho zajištění. Žalobci bylo sice uloženo správní vyhoštění do 16. 1. 2013, toto vyhoštění však nebylo realizováno a současné místo pobytu žalobce není známo.

Vzhledem k tomu, že byl žalobce neznámého pobytu, postupoval Nejvyšší správní soud v souladu s § 29 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a ustanovil žalobci usnesením ze dne 21. 7. 2008, č. j. 5 As 51/2008 - 33, pro toto řízení opatrovníka, a to SOZE - Sdružení občanů zabývajících se emigranty.

Kasační stížnost shledal Nejvyšší správní soud z celkového hlediska důvodnou, přestože usnesení městského soudu zrušil z jiných důvodů, než jsou v ní uvedeny.

O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil, jsa v tomto ohledu vázán § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., takto:

Především Nejvyšší správní soud uvádí, jak již rozvedl ve výše zmíněném usnesení ze dne 21. 7. 2008, č. j. 5 As 51/2008 - 33, že žalobce v současnosti není možné považovat za žadatele o udělení mezinárodní ochrany dle § 2 odst. 4 zákona o azylu (resp. v současném znění § 2 odst. 5 zákona o azylu), neboť žalobce prozatím o mezinárodní ochranu nepožádal, požádal pouze o prominutí lhůty dle § 10 odst. 4 zákona o azylu, v tehdy účinném znění, aby mohl žádost o udělení mezinárodní ochrany v budoucnu podat. Pobyt žalobce na území ČR se tedy v současné době neřídí zákonem o azylu, ale zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Předmětnou žalobu ani kasační stížnost tedy není možné považovat

za věc mezinárodní ochrany ve smyslu § 2 odst. 11 zákona o azylu (resp. v současném znění § 2 odst. 12 zákona o azylu), ani ve smyslu § 16 odst. 2 písm. b), § 31 odst. 2, § 104a a dalších ustanovení soudního řádu správního. Skutečnost, že žalobce je v současné době neznámého pobytu tedy v daném případě nemůže být ani důvodem pro zastavení řízení dle § 33 písm. b) zákona o azylu a nelze hovořit ani o „místě hlášeného pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany“ ve smyslu § 77 zákona o azylu, které je rozhodujícím kritériem pro určení místní příslušnosti krajského soudu ve věcech mezinárodní ochrany (§ 32 odst. 4 zákona o azylu). O poněkud jinou situaci by se jednalo v případě, kdyby žalobce podal žádost, kterou by již považoval za opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, a k ní by pouze připojil žádost o prominutí minimální doby dvou let (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 2 Azs 17/2008 - 61, www.nssoud.cz), k tomu však v předmětné věci nedošlo.

Za dané situace bylo třeba především přihlídnout k ustanovení § 109 odst. 3 s.ř.s, dle kterého je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti, přičemž to neplatí, bylo-li mj. řízení před soudem zmatečné (§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je řízení zmatečné také v případě, byl-li soud nesprávně obsazen. Městský soud přitom o postoupení věci rozhodoval, jako by se jednalo o soudní řízení ve věci mezinárodní ochrany (tedy samosoudcem). Dle § 31 odst. 2 s. ř. s. totiž ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce. Jelikož, jak již bylo řečeno, není možné řízení o předmětné žalobě považovat za řízení ve věci mezinárodní ochrany, měl městský soud rozhodovat ve složení dle § 31 odst. 1 s. ř. s., tedy ve specializovaném senátu složeném z předsedy a dvou soudců.

Z tohoto důvodu, aniž by se Nejvyšší správní soud ztotožnil se stížními body uváděnými stěžovatelem, musí usnesení městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud k uplatněným kasačním námítkám dodává, aniž by předjímal konečné rozhodnutí městského soudu, že i kdyby měla být žaloba odmítnuta, jak tvrdí stěžovatel, je třeba, aby tak učinil věcně a místně příslušný soud, když místní příslušnost se v daném případě řídí výlučně § 7 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Městský soud v Praze vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s.ř.s).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v dalším řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. září 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu